

dili so državi veliko denarja, od katerega ne dobivajo nikacih obrestij in ravno se jim je naznanilo, da imajo dati državi precejšnje število kónj brezplačno. Zatorej se ne morejo odločiti nikakor ne za več, kakor za 1500 frankov. A sila težko je bilo nabrati ta denar, zato je francoski predstojnik Dolenjske imenoval meni nič tebi nič 17 najimovitejših meščanov, ki so morali radi ali neradi globoko poseči v svoje žepe. Njihova imena so ohranjena. Dal je:

Iv. Braunseis 100 frankov, Fr. Luzar 50 fr., Pavel Mahorčič 100 fr., Matija Luzar 150 fr., Anton Nachtigal 100 fr., Kancijan 100 fr., Vaclav Iloski 50 fr., Anton Surc 50 fr., Avguštin Lakner 100 fr., Fr. Grm 50 fr., Anton Žagar 50 fr., Vit Markgraf 150 fr., Mihael Rohrmann 50 fr., Jakob Škrem 50 fr. in France Papež 225 fr.

Da so si po tacih izkušnjah želeli Novomeščani francoski jarem otresti kar najhitreje, tega pač ni treba zatrjevati. A še v poslednjih trenutkih, ko je Napoleonovi slavi že glasno klenkalo, trudila se je francoska gosposka v Novem Mestu siloma vcepiti stanovnikom udanost do Napoleona, kar dokazuje zlasti naslednji poziv z dné 6. junija 1813. l.:

»Ker je Njegovo Veličanstvo Napoleon pri Lützeniu sijajno zmagal ruskega in pruskega vladárja ter potisnil sovražnike nazaj, šteje si cesarica v dolžnost najprej Bogú vsemogočnemu s slovesno službo božjo ne le zahvaliti se mu za tó, da je uničil s takó srečno pričeto vojsko vse naklepe in upanja sovražnikov, ampak prositi ga tudi daljne pomoči pri naslednih vojskah, da ohrani dragoceno življenje našega najslavnejšega vladárja. Zato se je Vam, gospod župan, dogovoriti z gospodom župnikom, da se obhaja prihodnjo nedeljo slovesna sveta maša, napravi primerna pridiga ter se zapóje Te Deum«.

Malo mesecev potem so bili Francozi pognani iz dežele.

Oj, ljubi me!

Oj, ljubi me,
Da razcvete
Vrt moje poezije se,
Ti moj uzòr!

Oj, ljubi me,
Da razprostre
Mirú nad mano prápor se,
Ti moj uzòr!

Oj, ljubi me,
Da žár prižge
Ljubezni prave v srci se,
Ti moj uzòr!

Planinec.

